

Προσκόλληση στον Πλάστη

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:Γερμενής Βασίλειος-

«Εκολλήθη η ψυχή μου οπίσω Σου, εμού δε αντελάβετο η δεξιά Σου »

(Ψαλμ. ξβ´ 9)

Πεφιλημένε μοι Κύριε, ακούων τους λόγους τούτους εξερχομένους εκ της καρδιάς του θείου Δαβιδ καταλαμβάνομαι υπό λύπης και αθυμίας · διότι ορώ την καρδίαν μου διατεθειμένην προς σε όλως αδιάφορον και αυχμώσαν και προς τα κάτω, τα γήινα και φθαρτά, προσκεκολλημένην. Αλλά και η λύπη αύτη, Κύριέ μου, μικρά εστιλίαν και διαλείπουσα, ότι η γνώσις, ην περί σου έχω, ελαχίστη τυγχάνει και

αμυδρά. Αλλ' έως πότε, ερασμιώτατέ μοι Κύριε, η κατάσταση αυτή διαμένει εν εμοί; έως πότε έσομαι τοιούτος οίος ειμι; Πάντες οι πατέρες μου κατενόησάν σε και ηγάπησάν σε, εγώ δε στερούμαι αμφοτέρων · πάντες οι άγιοί σου ηρνήθησαν τα πάντα και προσεκολλήθησαν εις σε μετά φόβου και χαράς · εγώ δε ο άθλιος ουδέν τοιούτον μέχρι του νυν εδοκίμασα · εν πάσαις γαρ ταις περιστάσεσι καθ' άς πρέπει αναφαίνεσθαί με αφωσιωμένον και πεποιθότα εις σε, ορώ εμαυτόν ταραττόμενον και σφόδρα ενδιαφερόμενον και διά τα μηδαμινώτατα. Ευρίσκομαι, Κύριέ μου, εν τη αθλία ταύτη καταστάσει, διότι αγνοώ σε, το όντως αγαθόν, αγνοώ σε, την πηγήν της ζωης και της δόξης, αγνοώ σε, τον ανεκτίμητον θησαυρόν, όστις ουκ ανταλλάσσεται δι' όλων. Κυλίομαι κάτω εν τοις εφημέροις και φθαρτοίς ως ο σκώληξ εν τη κόπρω και ως ο χοίρος εν τω βορβόρω · διότι ου δύναμαι κατιδείν το έκλαμπρον και πλήρες χαρίτων πρόσωπόν σου. Ανιώμαι και τήκομαι διά τα άξια περιφρονήσεως και αποστροφής, διότι τυφλός τυγχάνει ο νους μου και ορά τα φαινόμενα και τα δοκούντα · τα δ' αληθή και πραγματικά ουδóλως νοεί και βλέπει. Επεθύμουν σφόδρα, Λόγε μου, θεραπευθήναι και απαλλαγήναι εκ πάντων ων κατέχομαι κακών και όλως αφοσιωθήναι εις σε και κολληθήναι οπίσω σου, ον τρόπον εκολλήθη και η ψυχή του θειοτάτου Δαβίδ. Αλλ' αι ψευδείς δόξαι των ανθρώπων, και αι αφανείς παγίδες του διαβόλου κατέχουσί με αιχμάλωτον και δέσμιον. Εφίεμαι, Λόγε μου, κολληθήναι οπίσω σου αναποσπάστως, ως εκολλήθη ο κατά πάντα μιμητής σου θείος Παύλος, και αναφωνείν μετ' αυτού «τις ημάς χωρίσει από της αγάπης του Χριστού...;», αλλ' η εν εμοί οικούσα αμαρτία φραγμός εστιν ανυπέρβλητος, κωλύων με επιτυχείν της εφέσεως. Ιμειρόμην, Χριστέ μου, αιχμαλωτισθήναι και τρωθήναι υπό της αγάπης σου, ως ετρώθη και ηχμαλωτίσθη η τεκούσα σε μήτηρ, αλλά το περικαλύπτον με σκότος και η της καρδιάς μου ακαθαρσία ποιούσι με ψυχρόν και νεκρόν. Αποσόβησον ουν πάντα τα κωλύοντά με, όπως προσκολληθώ όλος σοί, τω ποιητή μου και πλάστη μου. Αμήν

Πηγή: xfd.gr